

Paper i tela...

Art, societat, temps

per Ricard Calvo i Duran

Pep Domènech

"Siento una instintiva desconfianza hacia quien, cultivando un arte, busca una garantía. Me echan para atrás los garantizados. Pienso que el creador debe andar por el mundo con el culo gloriosamente al aire. Querer nadar y guardar la ropa, en el arte y en todo, suele acabar en un lamentable y desairado streaking".

Antonio Gala: *Los monopolios*

Les obres d'art renovadores triguen anys i panys a ésser assimilades per la societat, no pas, segons Marcel Proust, perquè s'anticipin a llur temps, sinó perquè han d'anar formant llur públic propi. No pas perquè estiguin anticipant el gust del futur, sinó perquè estan alterant el gust actual i, això, vol temps. El mateix Proust no va pas ésser salvat de morir en la misèria pel fet d'ésser-li atorgat el premi Goncourt -tardanament- a la seva obra "A l'ombre des jeunes filles en fleur". William Shakespeare no va pas poder veure publicades les seves obres, la qual cosa no fou possible totalment fins el 1623: set anys abans havia mort.

Aquests riscos, de morir pobre, desconegut o oblidat, espanten més d'un artista incipient que, ben aviat, opta -indefectiblement- per dues possibilitats: la de pujar al carro de la moda -i l'art no és com la roba ni com la decoració- tot atenent servilment els capricis consumistes de determinada parcel·la de la societat, o bé la de satisfer les necessitats nostàlgiques, carrinclones i reaccionàries -i, a l'ensem,

consumistes- d'una altra gran parcel·la. Això sí, a sobre, no es dedica a una altra activitat remunerada que li permeti en pla d'esbargiment -i en règim d'economia submergida- dedicar-se a fer d'alcaivot de l'art.

Mai, però, no pensa en la possibilitat d'anar formant el seu propi públic i no ho fa per una de dues raons: que ell mateix ja és el primer en no creure en la seva pròpia obra o -encara pitjor- que no té ni obra en la que poder creure. I, a partir d'ací, l'existència grisa -tip i calentó, si pot ser- de tot aquell qui l'objectiu del seu pas per aquesta vall de llàgrimes ha estat només el d'arribar a assolir un bon **retiro**. Ni recerca, ni creació, ni renovació: senzillament grisor. Dit d'una altra forma: la mateixa garantia que no morirà pobre, desconegut o oblidat duu la clàusula que tampoc no ho farà ric, **vip** o famós.

Però, dies enrera, a l'espai televisiu "Metròpolis", hi van passar tres vídeos d'un experiment conjunt dut a terme

per una universitat francesa, una de nord-americana i una de nipona, sobre **computer-art**. A la computadora li van donar una paleta i va començar a produir art comercial, animació, hiperrealisme i trucatge cinematogràfic a partir dels programes que li eren inserits. Al catedràtic de la facultat d'art nord-americana li van demanar què havia de fer l'artista després de tot això: **Tornar a prendre la brotxa!**, va respondre d'immediat.

En un món a primera vista saturat per -hom diria que **sota la dictadura** de la imatge, encara hi ha, doncs, lloc per a la innovació i, si l'artista **hàbil** i repetitiu pot veure's desplaçat -o bé obsolet- pel **computer**, no ho poden ésser en canvi el creatiu, el conceptual, el gestualista, l'abstracte, l'expressionista ni, en fi, el renovador.

A la societat li resta, doncs, art -ballat, dibuixat, escrit, filmat, modelat, pintat, representat o tocat- per molt de temps: tant com el que duri ella mateixa. Sempre que a l'artista, però, li'n doni de temps...

I pel qui l'amoïnin els diners, la fama i la glòria, que no s'hi trenqui massa el cap en aquestes coses. L'apartat econòmic pot veure's perfectament sanejat tot encertant una travessa de futbol, però de famós només se'n podrà ser -en el millor dels casos- durant deu minuts, segons que diu el pintor **pop** Andy Warhol.

ARQUITECTURA D'INTERIORS
DISSENY A MIDA

Croquis

RONDA ZAMENHOF N° 151
T. 7265650 SABADELL